

SKI 2019 Mirek deníček

Čekání na letošní SKI bylo optimističtější než vloni. V lednu napadlo dost sněhu a vypadalo to, že začátkem února, v době SKI, ho bude dostatek. Pak ale koncem ledna přišla obvyklá obleva a sníh na horách se teplotami nad nulou transformoval na jarní firn a samozřejmě ho ubylo. V prvních dnech února poklesly teploty sice pod nulu, ale nadílka nového sněhu přicházející od západu, se stačila vysypat v Čechách a na Moravu se jako obvykle nedostalo. Výsledkem bylo, že sněhu na horách bylo méně, na lyžování bylo stále dost ale byl ledovatý a tvrdý, tedy byl mizerné kvality. Pro příjemné lyžování na běžkách chyběla nadílka čerstvého sněhu.

Středa, 6. února 2019

Na SKI jsem jako obvykle odjížděl už dopoledne, protože si na tuto jedinečnou událost беру z práce dovolenou. Zastavil jsem ve Valmezu u Šmelcerových, kde jsme naložili do naší Fábie všechny potraviny a pochoutky, které každoročně chystá na SKI Dana. Tak se stalo i letos ale po naložení auta a po hromadném nákupu ve Valmezske mlékárně, jsem odjel do Kychové sám. Oba Šmelcerovi dali přednost večerní návštěvě divadla před odjezdem na SKI.

Do Kychové jsem dorazil půl hodiny po poledni a těšil jsem se, že na chatě budu ze všech účastníků první. Pan správce mě už očekával a jako první informaci mě řekl, že zde už jeden z nás byl. Asi před hodinou a když zjistil, že na chatě ještě nikdo z účastníků SKI není, na nic nečekal a odešel směrem do hor. Prý to byl takový starší pán a byl ze Vsetína. No jasně, Míra Koráb, zvěd Ebicyklu.

S pomocí paní správcové jsem vyložil všechny zásoby a naplnili jsme jimi obě ledničky. Ani jsme nemuseli moc přemýšlet. Každá krabice byla zalepená bílou (čtvrtek) nebo modrou (pátek, sobota) páskou a ještě popsaná SNÍDANĚ nebo VEČEŘE. Takže jsme mohli zásoby do lednic ukládat organizovaně.

Bylo pěkně, sluníčko svítilo a teplota ve stínu těsně pod nulou, rychle jsem se převlékl, vzal běžky a vyrazil na Papajské sedlo abych se na místě přesvědčil o sněhových podmínkách.

Na rozdíl od minulých SKI se chata nemusela při odchodu zamykat. První patro chaty nyní trvale obývá pan správce s manželkou. Ten se stará nejen o to, aby chatu nenavštívili nezvaní hosté ale i o přípravu pokojů. Letos jsme si poprvé nemuseli povlékat postele.

Upřímně řečeno, takové jarní počasí nemám v únoru moc rád. Sluníčko je už dosti silné na to, aby se teplota vyšplhala nad nulu a to vždy znamená úbytek sněhu a jeho problematickou kvalitu. Asi po jednom kilometru chůze, u památníku v Kychové, jsem namazal běžky, nasadil jsem si je a dále už pokračoval na lyžích. Přestože na snímku vypadají sněhové podmínky velmi dobře, jednalo se ve stínu o tvrdý, ledovatý sníh, který na sluníčku už trochu měknul. Navíc na cestě byla projeta hluboká koleje, takže chůze byla trochu komplikovaná. Na Papajském sedle už byl sníh umrzlý všude. Pokračoval jsem ještě kousek za sedlo, směrem na Kohůtku. Podle stop bylo vidět, že několik běžkařů už touto cestou na lyžích prošlo. Udělal jsem pár fotek a protože se sluníčko sklánělo k západu, obrátil jsem se k návratu. Nechtěl jsem sjíždět po ledovatém sněhu a po rozbité stopě na chatu za tmy. Cestu jsem po vyjetí z lesa opustil a po loukách jsem dojel asi jeden kilometr za památník. U cesty jsem narazil na Pavla a Danielu Plškovy, které jsem zpočátku ani nepoznal. Viděl jsem sice auto a nějaké dvě postavy ale musel jsem se soustředit na jízdu po zledovatělém povrchu, protože bych nerad před cizími lidmi upadnul. Po krátkém přivítání a informaci, jak to vypadá na nahoře, vyrazili oba pěšky směrem na Papajské sedlo. Chtěli se po jízdě z Brna trochu projít a využít ještě zbytky denního světla. Já jsem už pěšky pokračoval na chatu.

Dana letos uvařila výborný guláš, který byl určen jako večeře pro ty, kteří dojedou už ve středu. Brzy po návratu Plškových z procházky dojeli z Bratislavy i Obertovci. A posledním autobusem ze Vsetína dojel Bohouš Šára, který cestoval z Prahy vlakem. Měl jsem starost, zda rychlík z Prahy nemá zpoždění a zda mu tedy autobus do Kychové ve Vsetíně neujede, protože jsme k večeři už pili pivo z vlastních zásob a nemohli jsme tedy pro něho v případě potřeby dojet autem. Vše však dobře dopadlo, vlak neměl zpoždění a Bohouš autobus stihl. Později se ještě objevili Rošťa s Mírou Korábem. Všichni byli pohoštění gulášem, který si velmi pochvalovali.

Miloš se po večeři objevil s pětilitrovým(!) demižónem světležluté tekutiny, o které jsem si zpočátku myslel, vzhledem k jeho množství, že se jedná o víno. Na dně demižónu však byly kousky dubového dřeva, neklamná známka způsobu stárnutí pálenky ve skleněné nádobě, která pak chutná stejně, jako by byla skladována v dubovém soudku. Miloš nám vysvětlil, že tato pálenka je terkelica. Vyrábí se z výlísků, které zbydou po vylisování moštu z hroznů. Při výrobě vína prostě nepříjde nic nazmar. Chuť této terkelice byla velmi dobrá.

Asi po hodině ochutnávání se mě telefonicky ozval Iljušin, který plánoval příjezd na pátek večer

a zjišťoval, zda pro něho někdo do Huslenek je chopen přijet. Slíbil jsem mu, že to nějak zařídím. Bude to přece až v pátek a do té doby se nějaké řešení najde. V jedenáct hodin večer přijely z Jablonce Linda s Ilonou. Když uviděly demižón s terkelicí, pouze vyvalily oči. A hned obě dostaly od Miloše pohárek. Řekl jsem Iloně, že nás bude muset rychle dohnat. Měli jsme totiž už nějaký náskok, nevěděl jsem ale přesně, kolik to bylo pohárků. Ilona ani na chvilku nezaváhala a pohárek okamžitě do sebe obrátila. Po chvíli, když jsme se přestali smát, nám řekla, že rozuměla, že má vypít pohárek pálenky do dna!

Rost'a nám oznámil, že pivo je zajištěné od čtvrtka (Valášek 11°) a soubor Frťan na páteční večer. Potom i s Mírou Korábem odjel do Vsetína, protože ve čtvrtek prý ještě musí jít do práce. Postupně jsme šli spát všichni. Zjistili jsme totiž, že problémy současného světa nevyřešíme.

Čtvrtek, 7. února 2019

Ráno jsme jednoduše identifikovali a rozbalili krabičky popsané ČTVRTEK – SNÍDANĚ a na pečivo si namazali výborné pomazánky, které připravila Dana. Uvažovali jsme, kam pojedeme lyžovat. Cestu na Kohůtku přes Papajské světlo jsem zavrhl, protože byla dost ledovatá. Nahoru, na Kohůtku by to ještě šlo ale cesta dolů by byla technicky velmi náročná. Druhá možnost byla dojet autem na Pustevny a proběhnout se na běžeckých okruzích tam. Pustevny jsou ovšem z Kychové dosti daleko. S běžeckými okruhy v Karlovicích jsem počítal na pátek. Rozhodli jsme se tedy jet autem na Soláň, lyžařské středisko, které není tak daleko jako Pustevny, protože je na sousedním hřebenu hned za Velkými Karlovicemi. Znam tam takové nenápadné a zastrčené parkoviště, které je navíc zdarma. Plánovali jsme cestu na lyžích po hřebenu směrem na chatu Třeštík a zpět. Cesta tam a zpět je okolo 25 km. Výhodou této trasy je, že se jedná o cestu tam a zpět, a je tedy možné ji kdykoli zkrátit a vrátit se na Soláň. Obertovci jeli na běžecké okruhy v Karlovicích, neboť potřebovali zapůjčit běžky pro děti. A prý zůstanou už na běžeckých okruzích tam. Ostatní, tedy Plškovi, Ilona s Lindou a Bohouš jsme jeli autem na Soláň.

Na Soláni jsme zaparkovali na tom malém parkovišti, které je jenom kousek od silnice a těsně za vrcholem stoupání, kde už silnice začíná klesat. Vzali jsme si lyže a šli k nedaleké chatě Čarták, kde se obvykle začíná s túrou na chatu Třeštík nebo dále na Slovensko. Bylo nádherně, slunečno, foukal sice silnější ale nikoli nepříjemný vítr. Běžkaře, který k chatě dojel ze směru, kterým jsme se hodlali vydat, tedy od chaty Třeštík, jsem se zeptal na stav stopy. Odpověděl mě, že stopa není nic moc ale že se dá jet. Po chvíli jsme zjistili, že lyžařská stopa je silně ledovatá a že cesta nebude vůbec snadná. Tuto cestu ze Soláně na Třeštík znám docela dobře, jezdím po ní už hodně let a vím tedy, že je na ní několik prudších sjezdů a stoupání, které jsou sice pohodlně sjízdné za dobrých sněhových podmínek ale v případě malého množství sněhu nebo dokonce ledovatého sněhu, což byl náš případ, je bezpečnější tyto sjezdy sejít pěšky. Chtěl jsem tuto informaci říci Plškovým, tedy aby se nepouštěli do nezměnných sjezdů a dávali si velký pozor, když jsem zjistil že se od nás odtrhli a rychle vyrazili po stopě vpřed. Podobně i Linda s Ilonou, které také zpočátku nasadily rychlé tempo. Snažil jsem se je dohonit, když v tom vidím vracející se Lindu, která mě řekla, že v tak ledovatém sněhu nikam s Ilonou nejedou. Ilona, má prý problémy s ramenem a na tomto ledovatém sněhu by mohlo dojít k nějakým nechtěným problémům. Vzápětí jsme uviděli vracející se Plškovy, kteří nám řekli, že potkali dalšího běžkaře, který je varoval před kamenitou a zledovatělou cestou na prvním kilometru. Pavel nám řekl, že je po operaci nosu a nemůže si dovolit upadnout a poranit si obličej, protože potom celá operace by přišla vniveč. Opustili jsme tedy myšlenku udělat hřebenovou túru a rozhodli se, že vyjdeme na alespoň vrch Soláň, pod kterým jsme se právě nacházeli. Byla docela velká dohlednost, tak se tam rozhlédneme po okolních horách a uděláme společnou vrcholovou fotku. Blížilo se poledne, rozhodli jsme se proto, že potom si zajdeme do blízké hospody na nějaký oběd. Od snídaně nám už totiž docela vyhládlo. Vyšli jsme tedy asi 100 metrů po louce do mírného kopce na vrchol Soláň (860 m n. m) a u kamene s plastikou býků olizující sůl (proto název Soláň), jsme udělali několik vrcholových fotografií. Při hledání vhodného záběru mě na ledu uklouzla lyže a praštil jsem sebou o zem. Naštěstí jsem stačil včas zmáčknout spoušť a na společnou fotku se můžete podívat ve Fotogalerii. Když jsem se znova postavil na lyže, tak jsem zjistil, že jsem si při pádu urazil z jedné hůlky bodec s talířkem. Naštěstí byl sníh tak ztvrdlý, že se hůlka i bez talířku ani moc nebořila do sněhu a dala se používat.

Mírný sjezd po louce z vrcholu Soláně na cestu byl docela zážitek, protože na zledovatělém povrchu lyže nabraly docela velkou rychlost a nedaly se dobře ovládat. Přemýšlel jsem, jak dole zastavím. Padat se mě moc nechtělo. Naštěstí se lyže zastavily asi jeden metr před vysokým ledovým valem, který byl na okraji prohrnuté cesty. Ostatním se podařilo také dobře a bez pádu sjet z vrcholu Soláně dolů na cestu. Sundali jsme si lyže, přešli jsme silnici a zamířili do restaurace „U Valů“. Protože byl všední den, tak tam bylo docela prázdná a navíc příjemné teplo. Já s Pavlem jsme si dali

výbornou držkovou polévku s rohlíky. Ostaní volili mnohem zdravější polévku, kulajdu, která prý byla také výborná. Jako další chod byly palačinky s jahodami a šlehačkou. Po nezbytné kávě a čaji jsme po skoro dvou hodinách opustili restauraci. Tak dlouho mě to tak aspoň připadalo. Nasedli jsme do auta a jeli do Karlovic trochu si protáhnout si tělo na udržované běžecké okruhy s frézovanými stopami.

V Karlovicích jsme dojeli na parkoviště u hotelu Razula, které je hned vedle běžeckých tras. V údolí bylo mnohem tepleji než na Soláni, teplota byla nad nulou a ve stopě nebyla taková ledovka jako nahoře na Soláni ale občas byl mokřý anebo kombinace ledu a mokrého sněhu. Lyžařské stopy jsou prakticky na rovině, takže ani občasný led ve stopě nám moc nevadil. Namazali jsme lyže a vyrazili. U jedné chalupy jsme objevili hned vedle lyžařských stop dva valachy, kteří se lísali k lidem, kteří u nich zastavili a loudili na nich něco k snědku. Bohouš litoval, že s sebou nic nemá, co by jim mohl dát. Udělali jsme jedno kolečko, tedy cestu k silnici a zpět, celkem asi 8 km. Hodinky už ukazovaly čtyři hodiny odpoledne, když jsme se vrátili zpět na parkoviště. Protože jsem slíbil Láďovi, že pojedeme spolu pro večeři, potřeboval jsem být nejpozději v pět hodin večer zpátky na chatě. Na další lyžování nebyl tedy čas a museli se vrátit. Uvázal jsem lyže na zahrádku auta a odjeli na chatu do Kychové.

Odpoledne mezitím přijeli další účastníci SKI, takže na chatě bylo docela živo. Kaděrkovi s dětmi, Chládkovi se Starším Práčetem, Martin a Hom. Objevili se i Láďa a Dana Šmelcerovi. Dana se hned zajímala, zda jsme ve středu netrpěli hladem a zda jsme se dnes nasnídali.

Jura Cáb mě telefonicky volal z půlky cesty do Kychové a řekl mě, že mu jeho auto vypovědělo službu a musel si zařídit odtažení zpět do Blatnice. Byl z toho docela nešťastný. Řekl, že přijede až další den společně s Hankou a to svým novým automobilem. Nevím, proč s ním původně nechtěl jet, asi se bál, že mu ho účastníci SKI poničí. Ve výsledku to znamenalo, že ochutnávka vína bude odložena až na sobotu.

O půl šesté jsme s Láďou odjeli do restaurace „Pod Černým“, která nám vaří večeře. Na čtvrté večeři byl, jako tradičně, hovězí vývar a pečené kuře s rýží. Hned po dovezení jídla se Dana a Láďa ujali výdeje. K večeři jsme už měli točené pivo, protože Rosťa s sebou přivezl dva soudky, 50 a 25 litrů místního piva Valášek ze vsetínského pivovaru. Tentokrát jsme však byli nuceni soudek s pípou umístit hned u vchodu do budovy, protože obvyklé místo, na schodech do prvního patra ubytovny, se stalo soukromým prostorem pana správce.

Po večeři do jídelny přišel neznámý člověk, kterého jsem zpočátku nemohl poznat. Udivilo mě tedy, že on hned poznal mě. Přijel z Nového Jičína a představil se jako Tomáš Kelnar. Jméno mě něco říkalo ale nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsme se naposledy viděli. Na internetu a s pomocí Sira, jsem zjistil, že Tomáš jel svůj poslední ebicykl v roce 1993! To byl 10. Ebicykl „Zlatý Pruh Země Moravskočeské“. To tedy znamená, že Tomáš jel Ebicykl naposledy před více jak 25 lety. To už je velká porce roků, celé čtvrtstoletí! Většina lidí, která se zúčastnila tohoto ebicyklu už dávno nejezdí. Na internetu jsem zjistil, že pouze 13 ebicyklistů, kteří jeli desátý ročník jelo i poslední, loňský 35. ročník „Český palcát“. Na našich webových stránkách, které Tomáš pravidelně sleduje, se totiž dozvěděl, že zde, na SKI, bude přítomen i hejtman. Přijel hlavně kvůli tomu aby mu osobně předal dárek. Plastiky v krabici a domácí slivovici. Kromě toho přinesl i dárek pro účastníky SKI a co jiného to na Moravě může být, než domácí pálenka. Jeden litr slivovice. Když jsem viděl to množství pálenky, které bylo v už načatých a nedopitých lahvích a v jednom demižónu terkelice, rozhodl jsem se, že slivovici ponecháme do léta a použijeme ji na zapití milióntého kilometru. Řekl jsem to také Tomášovi, totiž že v Blatnici, po první etapě se bude zapíjet dosažení milióntého ebiclověkakilometru. Tomáš řekl, že udělá všechno pro to, aby mohl do Blatnice na tuto oslavu přijet osobně. Po krátkém rozhovoru odjel Tomáš domů, neboť do Nového Jičína je to daleko a druhý den ráno ještě musí do práce.

Mezitím se v kuchyni děly věci. Pod vedením Markytánky nejmladší osazenstvo nahradilo myčku a umývalo hromadně nádobí!

Pátek, 8. února 2019

Páteční program byl jasný. Už ve čtvrtek ráno jsme se dohodli, že v pátek pojedeme do Velkých Karlovic na běžecké okruhy, do strojově upravených stop pro běžkaře. Hodina odjezdu do Karlovic byla stanovena na devátou hodinu. Po vydatné snídani jsme jako obvykle dobu odjezdu nedodrželi. Uvázání lyží na auto, rozdělení lidí do automobilů zabere více času, než jsem předpokládal. Před desátou jsme konečně vyjeli. Tentokrát s námi jeli i všichni Obertovci. Všichni jsme přijeli v Karlovicích na parkoviště u SKI areálu Razula. Chtěl jsem se totiž vyhnout náročnějším stoupáním a klesáním, která jsou na začátku upraveného okruhu v centru Karlovic. A to z důvodu špatné kvality sněhu (ledovatý s několika vločkami nového) a měl jsem na paměti i zdravotní omezení několika účastníků. Namazali jsme lyže (SWIX modrý extra) a vyrazili do stopy. Plškovi jako správní sportovci společně

s Mírou Korábem a Homem rychle zmizeli v dáli. Namazal jsem ještě běžky dětem Obertovým, Jakubkovi a Viki a pomohl Julce s vázáním, které Jakubkovi ne a ne zaklapnout. Pak jsem dohnal Ilonu, Lindu a Bohouše a jeli jsme společně až k přechodu přes silnici, kde jsme se otočili a chtěli jet zpátky na parkoviště. Vtom okamžiku nás dojeli Julka a děti Obertovy. Děti pohyb na běžkách viditelně bavil a hodně se zlepšili. Zpět jsme tedy jeli s nimi. Zastavili jsme se zase u valacha ve výběhu. Bohouš zapomněl ráno vzít jablko jako pamlssek, vytáhl tedy z batohu svůj banán a dal ho koni jako pamlssek místo jablka. Vzhledem k velikosti zvířete byl banán pro koně ve stejném poměru jako malina pro dospělého člověka. Ilona sáhla do batohu a vytáhla svoje jablko a také se s koněm rozdělila. Na oplátku nám valach pózoval, takže bylo možné udělat několik snímků.

Jedno kolečko od parkoviště k silnici a zpět má asi 5 km, před obědem jsme si dali dvě. Připsal jsem si tedy 10 km.

Po druhém kolečku, když jsme dorazili na parkoviště bylo už skoro 12 hodin a byl tedy nejvyšší čas dát si něco na oběd. Vydali do restaurace a pivovaru „Pod pralesem“ ve které jsme byli už vloni. Navíc nás lákalo místní pivo, které si tam vaří.

K obědu jsem si dal moje oblíbené brydzové halušky se slaninou. Musím zde ale napsat, že se jídlo v této restauraci, na rozdíl od minulých let, dosti pokazilo. Sýr na haluškách neměl skoro vůbec brydzovou chuť. Zástupci mladé generace, Viki a Jakubko, si dali hranolky a smažený sýr. Julka si objednala smažená kuřecí křídla s hranolky. Přinesli ji obrovský talíř s masem, celá porce vážila aspoň třičtvrtě kila. Julka hořekovala, že se nepodívala na gramáž. Měla co dělat aby to vše spořádala. Odhadovali jsme, že to byla porce asi pro čtyři osoby.

Když jsme dojeli, do restaurace přišla skupina (Plškovi, Míra Koráb a Hom), kterou jsme od začátku lyžování neviděli. Jak se ukázalo, všichni samozřejmě dojeli až na začátek tratí do centra Karlovic, tam se otočili a vystoupali na vrstevnicovou cestu, ze které pak sjížděli dolů na louky u Bečvy a zpátky na parkoviště. Pochvalovali si, že sněhové podmínky byly narozdíl od včerejška dobré. Počkali jsme, až si i oni objednejí jídlo, my jsme si doobjednali zákusky, kávu a poháry. Z restaurace jsme se vykolébali skoro po dvou hodinách. Bohouš navrhl abychom se všichni společně vyfotili, protože chce poslat fotku Královně. Samozřejmě jsme souhlasili a udělali jsme živý obraz. Dokonce jsme se s Bohoušem prohodili aby byli vyfotografováni také fotografové.

Někteří se už chtěli vrátit na chatu. Já jsem ale autem po jednom pivu ještě nemohl jet. Ostatně, do čtvrté hodiny odpoledne byly ještě celé dvě hodiny. A tak jsme na parkovišti opět nasadili běžky a vydali se aspoň na jedno pětikilometrové kolečko, abychom vyběhali aspoň malou část kalorií z toho množství, které jsme do sebe dostali při obědě. Tentokrát jsme nasadili ostré tempo ale Jakubko se nás statečně držel a my jsme mu prostě nebyli schopni ujet. Na otáčce u silnice jsem fotil Ilonu a Jakubka spolu s reklamou na Karlovskou padesátku, která se pojede na stejných tratích příští týden. Docela jim to s Holandankou na reklamě slušelo. Snažili se napodobit její postoj na lyžích. Na zpáteční cestě k autu se Bohouš ukázal jako výborný trenér. Stále jsme slyšeli povely, které dával Jakubkovi: „Prodluž krok!“, „Pořádně odrazit!“ „Delší skluz!“ a podobně.

Už v restauraci při obědě jsme se dohodli, že v sobotu na běžecké tratě do Karlovic už nepůjdeme. I když jsou tratě pěkné, tak se v podstatě jedná o přírodní stadion, pár kilometrů tam a zase zpátky a to za chvíli omrzí. Navíc se sněhové podmínky každý den jenom zhoršovaly. Sněhu je na tratí sice dost ale stopa je stále ledovatější. A nic nového tam už patrně nezažijeme. Dohodli jsme se tedy, že se v sobotu vydáme na pěší výlet z Pulčína na Pulčínské ledopády, které jsou letos obzvláště pěkné. Julka tedy hned po dojezdu na parkoviště, kde se nachází i půjčovna lyží, vrátila všechny tři páry už nyní aby nemusela platit zbytečně další den. To přineslo menší komplikaci. S vrácením vybavení ráno na chatě nepočítala a jedno z dětí, nevím už které, si nechalo svoje boty na chatě a přijelo do Karlovic pouze ve vypůjčených lyžařských botách. Po vrácení těchto bot tedy mohlo chodit už jenom bosky. Udělali jsme s Julkou něco jako rošádu. Julka své boty nazula děcku, které svoje boty nechalo ráno na chatě, já jsem půjčil své turistické boty Julce a auto jsem řídil v lyžařských. Docela to šlo. (Na řízení auta si dávám turistické boty, protože lyžáky mají tvrdou neohebnou podrážku a není v nich potřebný cit na plyn a brzdu.)

Do Kychové jsme přijeli po 17 hodině a sotva jsem se stihl přivítat s Hanou, která mezitím přijela před chvílí autobusem ze Vsetína, s Trutnovskými a Dušanem Šimoníkem, kteří dojeli autem z Brna, tak už mě sháněl Láďa, protože byl nejvyšší čas abychom jeli do restaurace pro večeři.

Zavolał jsem ještě Iljušinovi, abych zjistil, zda je vše pořádku a zda stihl ve Vsetíně osobní vlak do Karlovic. Řekl mě, že už v něm sedí a že do Huslenek tedy přijede vlakem číslo 13271 a ve stanici Huslenky zastávka bude přesně v 17:43. Řekl jsem mu tedy, ať na nás počká hned za přejezdem na cestě do Kychové a že ho nabere a dovezeme na ubytovnu až se budeme vracet z restaurace s večeří. Celé to vypadá, jako by tato akce byla přesně naplánována. A musím říci, že byla. Protože jsem věděl, že budeme na 17:30 jezdit do restaurace pro večeře, tak nedalo mnoho práce tyto dvě události spojit dohromady.

O půl sedmé jsme byli zpět na ubytovně jak s večerí tak i s ljušinem. K večerí bylo jako obvykle knedlo, zelo, vepřo. A co bylo nejdůležitější, na chatě už byli přítomní Frťani a chystali si nástroje. Letos opět s cymbalistkou Veronikou. Po večerí se tedy konal zlatý hřeb celého SKI a to vystoupení souboru Frťan. Zahájili jako obvykle hymnou ebicyklu, kterou za ta léta, která pro nás vystupují, už umí zpaměti. Pak už následovala klasická produkce rockových, trampských a country hitů, nestárnoucích písniček, včetně vyložených „srdcovek“. Zpočátku jsme jenom poslouchali, později se někteří přidali se zpěvem. Taneční produkci začali Šmelcerovi a postupně se přidávali i ostatní. Dokonce tančili i malé děti, které už omrzel fotbalík na chodbě a protože je nikdo nehonil spát, tak s námi dospělými vydrželi až do půlnoci. Julka se snažila pod vedením Veroniky naučit se hrát na cimbál ale k dokonalosti ji čeká ještě dlouhá cesta. O půlnoci Frťani končili. Nechtěli jsme totiž po půlnoci dělat velký hluk, protože v prvním patře bydlí pan správce. A také proto, aby se Rost'a, který zajišťoval rozvoz hudebníků, dostal dříve do postele než až k ránu.

Sobota, 9. února 2019

Na sobotu jsme tedy už v pátek naplánovali pěší výlet na Pulčinské ledopády, které jsou letos zvláště pěkně vidět díky dlouhotrvajícímu období s teplotami pod nulou. Znamenalo to odjet autem do obce Pulčín a potom asi 2,5 kilometru pěšky k ledopádům a zpět. Oběd jsme plánovali v místní trampské hospodě „Western saloonu u Villíka“. Rost'a nás před odjezdem upozornil, že oproti dřívějším letům se musí parkovat na placeném parkovišti, které je malé a vzhledem k tomu, že je sobota, může být už dopoledne plné. A v obci volně parkovat nelze. Rozdělení účastníků do aut bylo trochu delší, protože se osazenstvo aut průběžně měnilo. Se mnou měl jet, kromě Hany a Martina, také Bohouš, ale na poslední chvíli jsem se od Martina dozvěděl, že Bohouš nikam nepojede a zůstane na chatě. Rovněž Jakubko prý zůstane na chatě, protože si včera při intenzivním tréninku, odřel v půjčených lyžákách nohy. Prostě odjeli jsme s velkým zpožděním z Kychové asi o půl desáté a po příjezdu na Pulčín jsme zjistili, že parkoviště je plné. Další, malinké parkoviště před tramskou hospodou bylo rovněž zaplněno. Plískovým se podařilo svoje auto na plné parkoviště ještě nějak vmáčknout. Potřebovali jsme zaparkovat ještě tři auta. Přemýšlel jsem, jak vzniklou situaci vyřešíme. Martin si cestou na Pulčín všiml docela velkého prázdného prostoru na vyústění lesní cesty na silnici asi 0,5 km před Pulčínem. Sjeli jsme tedy těch 500 metrů zpátky a zjistili, že je tam docela velké místo k zaparkování. Na místo se vešla všechna tři auta, my, Obertovci a Jura Cáb. Museli jsme pak jít těch 500 metrů po silnici zpět do obce. A teprve při této cestě jsme si všimli oficiálních vítacích tabulek „Vítajte na Pulčinách“ a v obráceném směru „Přijďte zas“, ale kromě toho i projev lidové tvořivosti, který přesněji ukazoval, co si místní lidé o turistech doopravdy myslí: „TOURISTS GO HOME!“.

Skiáci, kterým se podařilo zaparkovat v obci, na nás chtěli počkat v hospodě. Ta však byla nabitá k prasknutí. Zavolali a dohodli jsme se, že půjdeme napřed k ledopádům a v restauraci se naobědváme až na zpáteční cestě. A oni, aby nemuseli v zimě a větru na nás čekat, vyrazí na cestu k ledopádům hned. Když jsme tedy dorazili zpět do obce, byla první skupina už na cestě k ledopádům. Nakonec se roztrhla i naše skupina. Martin s Viki šli jako první, pak asi po 200 metrech jsem šel já, pak po 100 metrech šla Hana s Cábovými a průvod uzavírala Julka a Maťkem, kteří byli za námi tak daleko, že nebyli skoro vidět. Cesta vede zpočátku trochu do kopce a Maťovi šla cesta pomalu. Navíc se šlo ve sněhu, takže pro malé děcko je chůze náročnější než pro dospělého. Snažil jsem se vyfotit naši roztahanou skupinu ale nevím, zda se mě to podařilo. Když jsem dostihnul Martina s Viki, tak jsem se snažil Viki názorně vysvětlit, na příkladu naší skupiny, co to znamená, když se česky řekne: „Táhnou jako švábi na pivo.“ Doufám, že to pochopila. Na cestě k ledopádům jsme nebyli jenom my ale pohybovalo se po ní docela hodně lidí a to oběma směry. Bylo vidět, že se ledopády staly dost velkou atrakcí, zvláště po reportáži v celostátní televizi. V reportáži se konstatovalo, že ledopády jsou letos díky dlouhému a mrazivému období zvláště pěkné.

Závěrečné stoupání k ledopádům vedlo po docela uklouzané, ledovaté cestě. Když jsme se konečně vydrápali nahoru, tak jsme konečně dohnali první skupinu ebicyklistů. Ti však na nás jenom zamávali a chystali se k odchodu. Byli už totiž čekáním na nás dosti promrzlí. Stačil jsem udělat shora jenom jeden společný snímek. K dalšímu snímku „živého obrazu“ už nedošlo, protože když jsem se dostal po ledové skluzavce dolů, zjistil jsem, že tato první skupina je už na cestě zpět do obce. My s Obertovci a Cábovými jsme museli ještě všechno prolézt a vyfotit se u pěkných, barevných, světle hnědých rampouchů. K jednomu ledopádu se dalo snadněji dostat po uhlazeném, ledovatém povrchu nahoru než zpět dolů. Jak jsme se dostávali dolů je zachyceno na fotkách, tak se podívejte raději tam.

Cesta zpět kupodivu ubíhala podstatně rychleji a Maťka už ani nebolely nohy. Našel si zábavu ve valení a nošení sněhové koule. Když jsme došli zpět na Pulčín, Julka zjistila, že Maťko měl celou cestu tam a zpět rozvázanou a tedy úplně volnou jednu botu. Zeptala se ho, zda mu to nevadilo

a Mařko odpověděl: „Nie“.

V tramské hospodě na Pulčíně bylo stále plno a nevypadalo to, ťe by se v dohledné době uvolnilo místo pro naši velkou skupinu. První, ta rychlejší skupina ebicyklistů, se rozhodla prozkoumat nějakou jinou restauraci na hlavní silnici, kde by se dalo poobědvat. Zjistila, ťe nejbliŝší motorest, který je v Lideĉku je zavřeny. Podali nám, opozdilem zprávu, ťe na nás poĉkají na hlavní silnici a ťe najdeme nějakou otevřenou restauraci cestou zpět na Vsetín. Neŝ jsme z Pulčína sjeli dolů, na hlavní silnici, tak někteří majitelé chytrých telefonů našli další motorest, tentokrát ve Valašské Polance. Když jsme k němu dojeli, tak jsme zjistili, ťe informace na internetu není aktuální, protože restaurace byla také zavřená. Po kratší diskusi, kam na oběd nebo jesti shánět vůbec nějaký oběd (bylo uŝ docela pozdě odpoledne), jsme se rozhodli jet do Vsetína do restaurace „Budějovická pivnice“. Ta byla naštěstí otevřená a navíc podávali ještě polední menu. To bylo dobré, protože jsme nemuseli na jídlo dlouho ĉekat a rovněŝ cena byla přijatelná.

Kdyŝ jsme po pozdním obědě vyšli z restaurace, byl uŝ veĉer a tedy ĉas k návratu do Kychové na ubytovnu, kde nás měla ĉekat opět teplá veĉeře. Láďa vřak uŝ z restaurace prozřetelně zruřil tuto veĉeři, kterou jsme měli objednanou opět z restaurací „Pod Āerným“. Další teplou veĉeři bychom uŝ opravdu nespořádali. Byli jsme v podstatě po obědo-veĉeři a na ubytovně nás ještě ĉekalo dojídaní zbytků od veĉeře z minulých dvou dnů.

Po návratu na ubytovnu a po naĉepování několika půllitrů dořlo pivo. To potěřilo hlavně Rostů, protože všechno jím zajiřtěné pivo bylo vypito (75 litrů) a nebyl tedy problém s vrácením prázdných sudů.

Tento veĉer koneĉně dořlo k odloŝené degustaci blatnických vín, které sebou na SKI přivezl Jura Cáb. Děvĉata připravila mísy se salámem, sýry, peĉivem, chipsy, ořířky a jinými pochutinami.

Jura Cáb sebou přivezl vína z letořní úrody, která byla díky dlouhému a teplému podzimu výborná. Ochutnali jsme postupně Blatnický Roháĉ, Ryzlink rýnský, Müller Thurgau a Blatnický Rubín. Hned jsme si u našeho Mistra Blatnického zakoupili zásobu vína domů. Před půlnocí jsme se postupně začali odebírat do svých pokojů a louĉili se s účastníky, kteří plánovali odjezd v neděli brzy ráno. Bohouř nalezl dosti komplikovaný spoj a to autobusem na vlakovou zastávku do Huslenek, osobákem z Huslenek do Vsetína a pak rychlíkem do Prahy.

Neděle, 10. února 2019

Ráno, když jsem se probudil, jsem v jídelně narazil na Bohouře Šáru, který zaspal a první autobus tedy nestihl. Celé spojení do Prahy se mu rozsypalo a musel hledat znovu. Nakonec odjel s Rostů do Vsetína a do Prahy pokračoval rychlíkem.

Na poslední snídání letořních SKI jsme dojíдали výborné pomazánky, poněkud tvrdé peĉivo, sýry, zbytky zeleniny a jogurtů.

Uŝ během snídání se účastníci SKI průběŝně balili, louĉili a odjížděli domů. Protoŝe bydlíme za Valmezem a obvykle pomáhám Šmelcerovým s odvozem jejich věcí, tak nijak s balením nespěcháme. Obvykle odjíždíme s Hanou a Martinem mezi posledními. Tak se stalo i letos. Šmelcerovi s námi ale nejeli, protože by s námi se všemi zavazadly do auta neveřli. Domluvili si jiný odvoz a dokonce odjeli před námi. My jsme ubytovnu opustili jako poslední po desáté hodině a před polednem jsme uŝ byli doma. A to jsme se ještě staĉili zastavit v obchodě a udělat nákup potravin. Doma nás vítalo uŝ docela jarní poĉasí. Letořní SKI skonĉily prakticky na den přesně s koncem zimy. Od SKI jsem se uŝ na běŝky v této sezóně nedostal.

Mirek